

2 митта на разруха

Никола Димитров

Два разрушителни мита

Първи мит: *Всичко прогресира към по-добро, от само себе си.*

Този мит е дълбоко вкопан в съвременната Западна култура, като част от корените му са *християнски*. Ренесансът излиза с идеята, че човечеството не само може, но и ще продължава да се развива и да израства, да се подобрява и да се усъвършенства, чрез човешка мъдрост, технологии, наука и т.н., до момента на постигането на една буквална утопия.

По-късното движение на Просвещението, от XVIII век, в Европа, допълва тази идея, а вече през XIX век, с напредването на науката и икономиката, както и образованието и свободата, се създава илюзията, че човечеството наистина върви с бърза крачка, към едно чудесно бъдеще. Богатството и просперитета ще обгърнат целия свят, идвайки от Европа и САЩ, както и ще има световен мир.

Много мислители от XIX и XX век, като Хегел, ентусиазирано разпространяват тази идея. Много от съвременните политици черпят вдъхновение именно от подобни философи. Всъщност, утопичната мечта за по-добро бъдеще, е пародия на Християнското видение. Според последното, Божието царство навлиза в царствата на този свят и произвежда видение за това историята да се придвижи към Божията цел и съдба, която Бог мечтае за човечеството. Хората наистина могат да бъдат усъвършенствани и да вървят по тесния път, който Бог има за тях. Светът е нашето поле на изява - място, което ние трябва да изследваме, разкриваме, наслаждаваме и в крайна сметка - завладяваме с Евангелието на царството.

Вместо, обаче, да разчита на Божията благодат, оптимистичният мит разчита на потенциала, който ние развиваме, чрез образование и труд. Вместо да погледнем към творението и новото творение, ние разчитаме на науката и технологиите да обърнат суровия материал на този свят, в утопично общество. По същият начин, по който Прометей предизвиква „боговете“ и се опитва да ръководи света както той си знае, така либералния модернизъм вярва, че светът може да се превърне от само себе си в онова, което ние искаме да го направим.

Основният проблем на този мит е, че той не може да се справи със злото на практично ниво. Не може да развие стратегия, която да засегне жестоките проблеми със злото в света. Така, еволюционният оптимизъм остава безсилен пред световните войни, концлагерите, наркопласьорството, апартейда, порнографията и т.н. Той може само да се надява, че някакси, от само себе си, еволюционно, някой ден, тези неща ще се оправят сами. Един от титаните на тази философия - Маркс казва, че ние не трябва да обясняваме света, а да го променяме. Но как ще променим нещо, което не разбираме и не можем да обясним?

Защо този мит не би могъл да се справи със злото?

Първо: Няма как да го спре. Няма активен елемент, а погледнато научно и философски, няма историческо доказателство, че оставен на самотек, светът един ден сам ще запълни пропуските и ще се оправи. Напротив, доказателства за обратното могат да бъдат видени ежедневно, както в практиката, така и научно. Научно погледнато, алтернативите са или износване на енергията и горивата, при което света попада в нов ледников период, или проблеми с гравитацията, което може да

забави, спре и наново да пусне всичко, при което може да има катастрофални последици. И в двата научни сценария, бъдещето не е светло, от само себе си. Към това прибавяме и *случайната* възможност огромен метеорит да удари земята с подобен катастрофален ефект.

Второ: Дори утопичното бъдеще да дойде още утре, това пак не решава проблема със злото в миналото. Какво градене на светло бъдеще би било, ако в основата са заровени скелетите на едно ужасно минало? Много християни гледат на Бог и християнството по същия начин - еволюционистки. Примерът със стария професор, който всеки път, когато се появявало ново писмо с даден проблем за разрешаване, той просто поставял нов вестник върху него, е показателен. Когато умрял, бюрото му приличало на зона за археологически разкопки - всеки нов вестник представлявал нов пласт на заличаване на проблемите от миналото. Дори Бог да оправи сега проблемът изведнъж, Той би попаднал в същия проблем - това би било еволюционистко царство.

Трето: Никога проблемът със злото не би могъл да бъде разрешен изцяло. Този мит подценява злото като концепция и личност,

както и не вижда важността на кръста като решение - като Божието противопоставяне на злото, което би отворило врата към цялото творение. Именно затова древните юдеи започнаха да говорят за Възкресението като **единствен лек** срещу злото; като първи плод на това, което Бог иска да извърши във всеки човек; като решение и ново начало. Ново творение - ново видение - нова съдба - възстановяване и изкупление на поквареното и унищоженото чрез възкресенската сила на Духа в и чрез нас.

Втори мит: *Най-добре да избягваме всичко свързано със света.*

Оптимистът и еволюционистът гледат на настоящите проблеми като на родилни болки за раждането на нещо по-велико и по-добро. Платонистът, хиндуистът, гностикът и всичките им разновидности от другия край на спектъра казват, че всички тези проблеми са белези за това, че ние сме направени за нещо много по-различно - свят, който не е ограничен от пространство, време и материя, но е свят на чисто духовно преживяване. За да достигнем този свят ние трябва да се отървем от оковите на смъртността, а това означава да се отървем

от всичко, което се разлага и умира, тоест, от нашето материално съществуване.

Влиянието на Платон в християнството датира още от установяването му, чрез гностицизма. Последният, като Платон, вярва, че материалният свят е по-нисшо и тъмно място - самото зло като естество - но че в този същия свят могат да бъдат открити определени хора, които са призвани за нещо различно. Тези „деца на светлината“ са искрици, които в момента са скрити в ужасните човешки тела. Но, щом осъзнаят кои са, това знание (*гносис*) ще им даде способността и възможността да навлязат в едно духовно съществуване, в което материалният свят няма значение. Бидейки в това състояние, след и чрез смъртта, те ще преминат във вечния свят отвъд пространството, времето и материята. Според гностиците, изходният път е връщането към първичното ни състояние, преди сътворяването на света. За тях самото **сътворяване** представлява **падението**, тъй като произвежда материята, която е зла. Отново, виждаме пародия и изкривяване на християнското учение за греха като зло.

В Египет биват открити гностически ръкописи, които подклаждат интерес към това да се предефинира християнството през призмата на

гностическата духовност, която е съвсем различна от прокламацията на Исус в каноничните евангелия, за Божието царство **тук** и **сега**, на Земята.

Много съвременни християни и нехристияни смятат, че християнството е някаква форма на Платоновата позиция. Много християнски песни неволно подкрепят гностицизма, с фрази като: „*Ние просто преминаваме*“, „*Този свят не е мой дом*“ и т.н. Подобни идеи, в най-добрия случай игнорират този свят като важен, а в най-лошия случай направо го класифицират като зъл, докато ние - вечните души, които преди това са съществували в някакво различно състояние, сега копнеем да се завърнем към него.

Огромна част от идеята за това защо ставаме християни е това, че новорождението е просто начинът по който отиваме на небето след като умрем. Текстовете, които споменават думата **небето** но изобщо не говорят в тази посока, се тълкуват все едно, че говорят именно за това, а текстове, които ясно говорят за обратното, като Римляни 8:18-25 и Откровение 21-22 просто се пренебрегват изцяло.

Решението?

Ранните християни не са вярвали в еволюционният оптимизъм, тоест, че светът става все по-добър и по-добър от само себе си или дори под Божието влияние. Те са знаели, че Бог е трябвало да извърши нещо ново, за да се оправят нещата. Но, те не са вярвали и че светът става все по-зле и по-зле и тяхната задача е съответно да се измъкнат от него. Те са имали съвсем различен възглед, а именно, **че Бог ще направи за целия свят това, което беше направил за Исус**. Това е толкова изненадващо твърдение, че идва като шок дори за християните.

Бог е извън творението Си, но творението Му е свързано с Него, чрез Неговата любов и грижа. Злото не е материално нещо, а идеята и концепцията за бунт и непокорство спрямо Бога и Неговия план. Затова е нужно Изкупление. То не отхвърля всичко до момента, а го изкупва. Творението е добро (Бог видя, че то беше добро, когато го създаваше), така че Бог си го иска обратно. Злото е бунт, така че Изкуплението изчиства бунта от сърцето ни. Ние не казваме, че светът ще се оправи от само себе си, понеже това никога няма да се случи. Ние не казваме и че светът ще става по-зле и по-зле, така че давайте да

се изнасяме от тук (с Грабването). Вместо това ние искаме да **свържем** Божията изкупителна сила в лицето и делото на Исус Христос, с творението, като изличим корена на греха - непокорството, бунта, гордостта и независимостта ни от Творецът.

Според учените, Вселената, която познаваме днес няма да издържи вечно и точно затова Бог провъзгласява, че онова, което е направил за Исус на Великден, Той ще направи не само за онези, които са в Христос, но и за цялата Вселена - цялото творение. Това е Божията мечта и план. Ние трябва да мечтаем с Божиите мечти, да се молим и ходатайстваме според Божиите мечти, да прокламираме Божиите мечти, а не само нашите индивидуални такива. Матей 6 глава казва да търсим първо Божието царство и Неговата правда.

Божие царство говори за това, че Исус е Царят, че има нов Цар, че има нов Владетел, че има нов Господ. Когато някой отидеше пред свещеника в Стария Завет, за да принесе агне, в жертва за греха си, свещеникът не преглеждаше човека, а агнето, за недостатъци. Ясно е, че човека ги имаше, но важното беше агнето да ги няма, защото Бог щеше, през агнето и пролятата му кръв, да погледне

човека. Когато ние отиваме пред Бог в Новия Завет, ние не се опитваме да бъдем съвършени, не се опитваме да изглеждаме добре пред Бог, не се опитваме с дела да спечелим правдата си, понеже Бог не гледа нас, а жертвата с която отиваме (Пред Цар се отива с жертва. Историята на Кайн и Авел също е показателна - единият донесе жертва от труда на ръцете си, а другия - принесе живот в жертва). Ние отиваме пред Бог като представяме Исус и Неговата жертва пред Отец (чрез молитвата си, чрез словото, което изговаряме и т.н.). Нас ли гледа Отец, дали сме с недостатък, или Исус и Неговата жертва? Разбира се, че гледа Исус и през Него вижда нас.

Ние нямаме своя собствена правда. От само себе си, еволюционно, оптимистично, ние не бихме могли по никакъв начин да извършим Божието дело, но чрез Исус и в Исус, можем да прокламираме Царството и Управлението Му навсякъде, като по този начин проповядваме Евангелието.

И вас, които бяхте някога отстранени и врагове по разположение чрез злите си дела, сега примири чрез Неговата смърт в плътското Му тяло, за да ви представи пред Себе Си святи,

*непорочни и безупречни, ако останете основани и твърди във вярата и без да се помръднете от надеждата, открита на вас в благовестието, което сте чули и **което е било проповядвано на всяка твар под небесата**, на което аз, Павел, станах служител. (Колосяни 1:21-23)*

Как още по-времето на Павел Евангелието е било проповядвано на **всяка твар под небето**? Ако проповядването на Евангелието е така, както го разбираме ние, да ходим и да говорим на хората благата вест, да ги спасяваме, да мисионерстваме и т.н., то все още не е проповядвано на всяка твар, 2000 години по-късно.

Но, Колосяни ясно казва това. Какво означава то? Че с жертвата на Исус на Кръста и най-вече с Неговото Възкресение и Възнесение до Отец, Той стана законният Владетел, не само на Небето (така че властта и силата Му да бъде проявена чак когато и ние отидем там), но и на Земята и то, не просто в близкото или далечно бъдеще, когато Той се завърне, а и **сега**.

Естествено, много хора биха възразили: „Определено не изглежда Исус да е Управникът, Царят и Владетелят сега. Ако е,

Той със сигурност не се справя особено добре“!

Но, това изобщо не е цялата идея. В I век, ранните християни също живеяха в свят, в който всеки можеше да се изсмее, ако му кажеха, че Исус владее над света. При наличието на Римската империя, на нейната процъфтяваща икономика, силни и властни императори, гонение на християните и т.н., за тях да се изправят и да кажат, че Исус Христос е Господ над цялата земя беше дори по-абсурдно, отколкото за нас днес. Но, точно както императорските глашатаи ходеха и провъзгласяваха идването на нов император на власт, така ранните християни разгласяваха владичеството на Исус. В този смисъл Евангелието беше проповядвано на целия свят, понеже самият факт беше, че има нов **император** - Исус и Той бива провъзгласяван от Неговите глашатаи. Така и ние трябва да го правим днес. Не с арогантност, както са го правили римляните, не с гордост и превъзвишеност, не с надутост, но чрез любовта, силата, помазанието, мъдростта, водителството и благодатта на Светия Дух, чрез уязвимост, чрез смирение и почит, чрез пример и богоугоден живот, ние трябва да излезем в света и да провъзгласим Царя на

царете и Господа на господарите, носейки в себе си Кръста на Исус и Неговите белези.

Никъде в евангелията или в Деяния на апостолите няма дори далечно подобие на идеята, че Исус е отишъл на Небето, за да може и ние да Го последваме там. Навсякъде идеята е, че Той е на Небето, управляващ целия свят и един ден ще се завърне, за да направи това управление пълно. Ранните християни наистина очакваха завръщането на Исус, но те не свързваха това с края на света, а с драматичната промяна, която предстоеше да стане в настоящия ред и конструкция на света - нещо ново - ново творение - нов завет - ново управление - нов Цар. Повечето Юдеи от I век, както и всички християни по онова време, вярваха, че историята на света върви по посоката на Божият нов свят на правда, изцеление и надежда (не еволюционно, от само себе си, но чрез силата на Кръста). Трансформацията от стария в новия свят няма да стане с унищожаването на стария, а с преобразяването и изцелението му, на което **ние** сме настойници.

Новозаветните автори и особено апостол Павел гледат на Възкресението на Исус като на **първия плод** (първака) на всичко това - бъдещето е навлязло в настоящето, чрез

смъртта, възкресението и възнесението на Исус и чрез идването на Святия Дух в нашия живот. Сега е наша отговорност, не да бъдем взети от света, но да променим света, чрез любовта си, чрез вярата си, чрез молитвите си, чрез държанието си, чрез характера си и чрез действията си.

Бог да ви благослови!